Analize și opinii

Dorin Tudoran: Indiferența depravată

Acum 30 minute 21 Vizualizari 5 Timp de citire

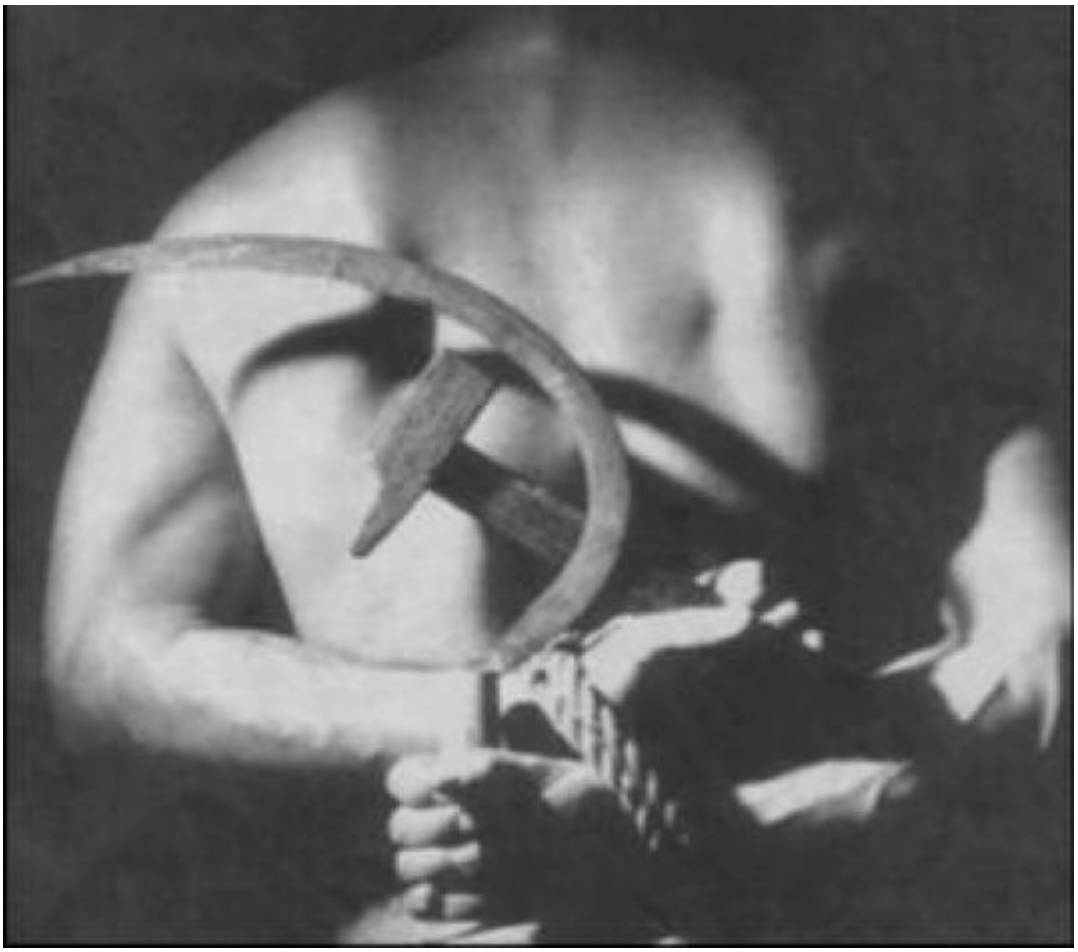

Poate că formularea situației premisă nu a fost cea mai inspirată. Poate că în articularea acuzării a existat un dezechilibru între probațiunea crimei și cea sistemică. Poate că, față de anii ’90 și 2000, nu au mai apărut noi probe explicite sau implicite privind efectiva participare la asasinat a ofițerilor de Securitate. În schimb, a apărut această strategie, condiționată de natura încadrării penale (crime împotriva umanității), demonstrarea caracterului sistemic al represiunii. Și poate că asta explică, fie și parțial, eșecul ambelor rechizitorii/probatorii, de vreme ce nu au putut convinge nici privitor la complicitatea la crimă, nici privitor la caracterul ei sistemic. Poate că generalitatea și ambițiile probațiunii sistemice au ratat chiar miza dosarului: acuzarea punctuală a celor doi ofițeri.

Unde nu există loc pentru vreun “poate” este că, în viitor, decizia ÎCCJ va fi invocată, ca autoritate de lucru judecat, pe dimensiunea sistemică, pe cea a complicității DSS-IGM și pe rolul ofițerilor penaliști ai DSS în

executarea represiunii. Și exact în asta constă teribila victorie a unui sistem care n-a murit definitiv, ci renaște – în alte forme și uniforme – ori de câte ori îl declarăm dispărut.

nevinovat nu s-a autoexclus din umanitate. De aceea, consider că orice braț – privat sau instituțional – care ucide un om nevinovat comite și o crimă împotriva umanității. Gheorghe Ursu nu a ucis pe nimeni; a fost ucis.

Știu, nu este un punct de vedere valid juridic, dar mi se pare valid din punct de vedere moral. Cu tot respectul pentru diferența dintre juridic și moral, pentru mine un act de justiție căruia îi este cu totul indiferent aspectul moral suferă de o invaliditate de gradul unu. Faptul că, potrivit ÎCCJ, Gheorghe Ursu nu a fost un opozant al regimului nu exclude vinovăția sistemului care l-a ucis.

Jurisprudența americană consideră drept indiferență depravată (“depraved-indifference”, “depraved-heart murder”) o crimă care dovedește o profundă lipsă de respect pentru viața umană. Prin decizia și motivația ei, ÎCCJ nu condamnă indiferența depravată, ci o legitimează.

Personalizarea vinovăției pentru a scoate sistemul basma curată este un truc foarte cunoscut: nu sistemul a fost de vină, ci Stalin. Sistemul a continuat să fie curat ca lacrima, în vreme ce Hrușciov, Brejnev, Andropov și atâția alții ar fi fost vinovați, așa, doar de capul lor.

Pentru nu puțini români nu sistemul comunist a fost de vină, ci doar Dej și Ceaușescu. I-am ucis. Primul – ars în efigie. Celălalt – împușcat la Târgoviște. Hai că sistemul nu e tocmai rău! Ba, mai mult, pentru alți români, nici măcar asemenea satrapi n-au fost vinovați, ci doar unii dintre cei aflați sub ei, în etajele de sus ale nomenclaturii. Azi, teroarea sistemică și crimele ei ies din nou cu fața aproape curată.

Să susții în anul 2023, de sub semnul autorității Justiției, că represiunea sistemică a încetat în România în anul 1964, pare un argument oferit fie de “judecători” ca Iulian Vlad sau Nicolae Pleșiță, fie de oameni născuți după 1990 și care nu doresc să știe nimic despre ce s-a întâmplat înainte de venirea lor pe lume.

Reiau mai jos textul publicat în ziua de 29 octombrie 2014, în preajma alegerilor prezidențiale, când Andrei Ursu se afla în greva foamei, căci, din punctul meu de vedere, de atunci și până la decizia de acum a Înaltei Curți de Casație și Justiție, nimic esențial nu s-a schimbat în felul în care România își administrează trecutul, își gestionează prezentul și își pregătește viitorul.

Cazul în speță este cel al amanetării viitorului. Un viitor cu drept legitim la o cale extraordinară de atac – recurs în casație.

Momentul – Sr. și Jr.

Tatăl n-a ales cel mai bun moment pentru a ţine un jurnal. A fost ucis pentru acele pagini şi pentru altele trimise Europei libere – a fost vina lui.

Fiul n-a ales cel mai bun moment pentru a cere dreptate, chiar dacă a început demersul de peste două decenii. Riscă să fie ucis de o grevă a foamei – e vina lui.

Atât de lăudata justiţie independentă a găsit momentul cel mai potrivit pentru a spăla vinovăţii de nespălat – o jalnică rescriere a istoriei.

fosta Securitate.

Societatea civilă fusese ucisă cu mult înainte de a fi ucis inginerul Gheorghe Ursu pentru ţinerea unui jurnal.

Societatea civilă a mai fost ucisă de câteva ori şi după 1989, aşa că Andrei Ursu e mai mult singur decât al nostru.

Când a fost ucis tatăl, sensul alegerilor îşi pierduseră, de mult, orice sens.

Când fiul cere dreptate, mulţi sunt total absorbiţi de gândul că şi aceste alegeri se vor dovedi lipsite de sens.

Cum am putea convinge măcar câţiva dintre candidați că şi-ar asuma un risc onorant implicându-se de partea dreptăţii?

De ce-mi amintesc, din nou, de Andrei Siniavski şi al său “Patrie mumă, putoare nemiloasă?”

De ce suntem blestemaţi să iubim ce este nemilos cu noi?

Măcar acestei ultime întrebări – pe care Andrei Ursu nu o poate rosti, din prea multă decenţă – m-aş bucura să-i răspundă un om politic.

Deprimant cât de inspiraţi sunt criminalii – din tată în fiu – şi cât de neinspirate sunt victimele lor – din tată în fiu.

O societate bolnavă, redusă la doar două clase reale — inspiraţii și neinspiraţii.

Autor: Dorin Tudoran

Sursa: www.tudoran.net

Despre autor

editor